

VITÉZVÁRI BÁRÓ SIMONYI JÓZSEF.

I.

SIMONYI a francia háborúk legnagyobb hőse, kit apáink és nagyapáink a *legvitézebb huszárnak* neveztek el, az uralkodó pedig, midőn báróvá tette, *vitézvári* előnévvel ruházott fel, egy Szabolcsmegyébe, Nagy-Kállóba szakadt dunántúli nemesi családból származott.

A család tulajdonképeni neve *Simon* vagy *Barbácsy*; maga Simonyi is a Simon vagy Simony nevet viselte bárósága előtt. A nemességet Simon Benedek kapta gyermekeivel együtt III. Ferdinánd királytól 1637 december 24-én Pozsonyban kelt czimeres levéllel, melyet Vasmegeye következő évi Szentgyörgy nap utáni kedden Szombathelyen tartott közgyűlésén hirdettek ki. A nemesi levél szövege szerint Ferdinánd Simon Benedeknek s «általa *leányainak* (ac per ipsum filibus)», és pedig «*Jánosnak és Erzsébetnek* (Joanni et Elisabethae)» adta a nemességet. Az utóbbi két névnél vakarás látszik, szinte bizonyos tehát, hogy eredetileg valami leánynév volt a «Joannes» helyett a nemesi levélben. Lehet, hogy valamelyik leánynak volt a fia János, még pedig esetleg házasságon kívül; ez magyarázná meg, hogy a Simon vagy Barbácsy nevet viselte ő is s minden különösebb akadály nélkül rászállt Simon Benedek és leányainak nemessége. Ámbár valaminek mégis kellett közbejönni, a mi miatt nem sikerült a nemesi jogok használata. Legalább erre mutat az a

körülmény, hogy János unokája, Simon vagy másképp Barbacsy Mihály egy másik, 1704 június 26-án, Bécsben kelt czimeres nemesi levelet szerzett I. Lipóttól, melyet Mosonmegyében, Magyar-Óvárott hirdettek ki.

János két fiában Andrásban és Bálintban két ágra szakadt a család, mely aztán elterjedt Zalában, Somogyban, Sopronban, Fejérben, Tolnában, sőt Temesmegyében is.¹ András fia volt az említett Mihály, ki úgylátszik, utóbb hozzájutott az 1637-iki armalishoz is; ezt az őse (avus), Simon Benedek által szerzett nemesi levelet mutatta be ugyanis Mosonmegye 1732 április 4-én s a következő 1733 január 9-én Magyar-Óváron tartott közgyűlésén, valamint az 1735 február 1-ji nemesi vizsgálat alkalmával is.

Simon vagy Barbacsy Mihály nejét Margitnak hívták, vezetéknévét nem jegyezték be a magyaróvári anyakönyvbe, midőn fiukat, Pált, a legvitézebb huszár atyját, 1737 szeptember 6-án megkeresztelték az 1802 márczius 8-án Simonyi József megkeresésére Minian Antal magyaróvári plébános által kiadott s a Magyar Nemzeti Múzeum levéltári osztályában levő keresztlevél szerint. Azt sem tudjuk, voltak-e Pálnak testvérei vagy sem? Ha voltak, mindenesetre ő volt a legkisebb. Az ő születésekor nyilván túl volt már az apja az ötvenedik éven, sőt a hatvan felé közeledett, tekintve, hogy már 33 esztendővel előbb nagykorúnak kellett lennie, a mikor t. i. nemesi levelet kapott I. Lipóttól. Pál tehát hamar árván maradhatott. Már négy éves korában egy rokona, Veszprémi nagykállai főesperes-plébános vette magához, «ki is úgy tartotta őt, mint atyja fiát».

Simon Pál végleg Nagy-Kállóban maradt. Ott házasodott meg, nőül vette Hetesényi Zsuzsannát, «ki egy úri háznál örökben tartatott,» mint Nagy Pál nagyváradi jogakadémiai történelmi tanár mondja Simonyi életrajzában, melyet a magától Simonyitól, «a mostani idők győzedelmes lelkétől, a magyar vitézségnek örök példájától, a világszerte dúló francziáknak ijedelmétől, kedves hazánknak pedig hív védőjétől» nyert adatok alapján, «királyi adomány vagy külső hatalmas fejedelmek

¹ Nagy Iván: *Magyarország családai*. Pest, 1863. X. kötet 193 s. következő ll.

s generálisok valóságos leveleiből és vitézségleveleit tartó helyekből, részszerént azon polgár vagy vitéz hazafiak élő bizonságai-
ból, kik magok is jelen voltak mind a vitézségben, mind a
dicsőségben,» «a mostani és jövőendő magyar maradék példás
követésére s nemzetünk díszére» irt meg.¹

Ugyanő mondja, hogy Simon Pál, bár nem tanult, mégis
igen eleven és sok természetes észszel bíró ember volt. Vagyont
nem örökölt, de serény gazdálkodással csakhamar jómódra tett
szert. Jó magabíró embernek mondják, ki a város dolgában is
befolyással birt, a b. Simonyi Józsefnek a Simon családból való
származása felől Szabolcs vármegye által 1822-ben elrendelt
tanúvallatás alkalmával kihallgatott tanúk is, ú. m. a 78 éves
Szappanos Mihály, a 74 éves Torma István s a 69 éves Jeney
János, kik személyesen ismerték a 32 évvel előbb elhalt Simon
Pált, sőt az utóbbi egy utczában lakott vele.

Simon Pál 1790-ben halt meg. Hetesényi Zsuzsánnával
kötött házasságából a Ferenczy Bertalan szabolcsi főesperes-
répost és nagykállói plébános által Déri Gyulával közölt anya-
könyvi adatok szerint 1768 – 1785 közt tizenegy gyermek szüle-
tett,² kik közül csak három ért nagy kort, két fiú és egy leány,
ú. m. János, Zsuzsanna és József.

A tizenegy gyermek közt két József nevű volt. Az egyik
1771-ben született s meghalt 1775 december 20-án. A másiknak
születési éve 1777, megkeresztelték február 18-án Nagy-Kállón.

Ezt a keresztlevelet vette ki a francia háborúk befejezése
után b. Simonyi J. és ennek alapján mondta Nagy Pál, utánna
«A legvitézebb huszár» regényes életrajzában Jókai M.,³ aztán az

¹ *Vitézvári báró Simonyi József hg. Hessen Homburg magyar lovas
regement' líres ezredes kapitányának példás élete leírása*, melyet nem-
zeti örömből készített és kiadott Nagy Pál, a' nagyváradi királyi, tudomá-
nyok' academiájában a' közönséges, és Magyar Ország históriájának
rendszerént való professora. Pesten, Trattner János Tamás betüivel. 1819.
8. r. XX+ 258. l. Simonyi aczélmetszetű arczképével.

² *Egy fényes alak homályos története*. Báró Simonyi József óbester-
ről. Írta Déri Gyula. (Egyetértés. 1894 decz. 13. 345. sz. tárczája.)

³ *A legvitézebb huszár*. Írta Jókai Mór. 15 képpel. Pest, 1856. (Va-
sárnapi Könyvtár. I. 9.) 8. r. 111. lap.

osztrák Wurzbach Konstans¹ 1777 február 18-ának a születés idejét.

Dr. Hirtenfeld J. azonban, ki hivatalos adatokból állította össze a Mária-Terézia-rend lovagjait, 1770-re tette a születés évét s Nagy-Kálló helyett Szoboszlóra a születés helyét.²

Ez az adat pedig csakis magától Simonyitól származhatik, csakhogy nem abból az időből, a mikor már-már agglegényi sorba jutott az 1817-ben ezredével együtt Galicziából Nagy-Váradra áthelyezett vitéz ezredes, «a nők elkényeztetett kegyencze», Déri szavait idézve, hanem 1802-ben, midőn megkapta a Mária-Terézia-rend keresztjét.

Hogy az 1777 február 18-ki dátumot nem lehet összekötetésbe hozni a «legvitézebb huszárral», azt meggyőzően mutatta ki Déri Gyula föntebb már idézett cikkében.³ Neki tűnt föl az abban rejlő képtelenség, hogy Simonyit már 1782-ben fölvevették rendes tanulónak a debreczeni piarista-gimnáziumba, holott akkor állítólag csak öt éves volt s alig 12 éves korában lett volna huszár s mint 12—13 éves gyermek küzdötte volna végig az 1789—90-ki török háborút. Déri aztán hivatkozik a debreczeni piarista-algimnázium 1782-ki törzskönyvére, melynek 33-ik lapján be van írva, mint második latin osztálybeli tanuló a nagykállai születésű Simon József, kinek életkora 11 év.

Az első osztályt a máriapócsi bazilita-barátoknál végezte Simonyi az 1781/82-ik iskolai évben. Nagy Pál szerint is ekkor már 8 éves (még helyesebben 10) volt, holott az 1777-iki születési év szerint 4¹/₂ éves lett volna. A következő évben Debreczenbe ment, hol az 1782—85. években elvégezte a 2—4. gimnáziumi osztályt; majd a poésisra (5-ik osztály) Nagy-Károlyba (1785/86), a rhetorikára pedig (6-ik osztály) Pestre (1786/87.) vitte atyja.

¹ *Biographisches Lexikon des Kaiserthums Oesterreich*. 34. Theil. Wien, 1877. 8. r. 337. l.

² *Der Militär-Maria-Theresien-Orden und seine Mitglieder*. Nach authentischen Quellen bearbeitet von Dr. J. Hirtenfeld. Zur ersten Säcularfeier 1857. Wien, 1857. Nagy 8. r. I. rész, 738—742. l.

³ *Egy fényes alak homályos története*. (Egyetértés, 1894. decz. 13. 345. sz.) — L. még ugyancsak tőle Simonyi rövid életrajzát a *Pallas Nagy Lexicon*a XIV. köt. 1108—1109. l.

Gyermekkoráról, diákkori életéről annyit tudunk, a menyit Nagy Pállal közölt. Egyes adomaszerű eseményeket kortársai is föllevenítettek, mikor már hírneves ember lett Simonyi, melyekből Vas Gereben közölt egyet-mást.¹ Hogy ezen szájról-szájra adott elbeszélések nem a legpontosabban adják vissza a történeteket, ahhoz kétség sem férhet; de még az sem lehetetlen, hogy akad köztük olyan is, a mi egyáltalában nem, vagy legalább nem Simonyival történt meg. Talán ezek közé tartozik az is, a mit Kecskeméten való tartózkodásáról beszéltek, hová atyja mézáróslegénynek adta s a mint mondják, itt valami verekedésben vett részt, melyben úgy megütötték a főbíró fiát, hogy félholtan esett a földre, a miért Simonyira 25-öt vágtak. De az is lehet, hogy maga Simonyi szivesebben borított fátyolt a kecskeméti napokra, a mikor nemes létére mesterségre fogták, sőt a deressel is megismertették s azért hallgatta el ezeket Nagy Pál és váradi ismerősei előtt.

Annál szivesebben emlékezett vissza gyermek- és diákkori csinyjeire. Ezekben már nem volt röstelni való, sőt dicsekedett velük.

Hát az bizonyos, hogy nem tartozott Simonyi az úgynevezett «jó gyermekek» közé, sőt nagyon is sokszor rászolgált az atyai szigorú fenytésre, hogy némi korlátok közé lehessen szorítani semmiféle veszedelemtől vissza nem riadó szilaj természetét, vásottságig menő pajkosságait és örökös csintevéseit. Ki is jutott része a verésből szigorú atyjától úgy, mint másoktól, bár az anyai gyöngéd szeretet, a hol csak lehetett, palástolta az elkövetett csineket s idegeneknél az okozott károk megtérítésével, vagy más módon igyekezett elsimítani fia pajkosságának következményeit. A verekedésben már a gyermek Simonyi is nagy kedvét találta, úgy hogy alig volt Kállón vele egykorú, kivel össze ne tűzött volna s azt meg ne ütlegelte volna. Sőt a felnőttekkel is kikezdett; különösen a zsidók szakállát szerette

¹ Régi képek. Jellemvonások nevezetesebb férfaink életéből. Össze-
gyűjté Vas Gereben. I. k. Pest. 1856. 139—159. l. Simonyi óbester. L. még
«A régi jó idők»-ben az asperni ütkezetről szóló részt. (Vas G. munkái-
nak együttes képes kiadása. Sajtó alá rendezte dr. Váli Béla és dr. Sziklai
János. Budapest, I. k. 83—87. l.)

megetténi. Volt gondja anyjának, hogy valahogy elhárítsa ilyen esetekben a vásott fiúról a kemény büntetést, mi atyja részéről várt rá. Az iskolai évek alatt már egész stratégiai rendszert követett a verekedésben. Debreczenben jó messze lakott a piarista gimnáziumtól; a míg a Péterfián levő szállásától az iskoláig vagy vissza megtette az utat: végig kellett verekednie magát a kálvinista diákok során, kikkel hagyományos ellenségeskedésben éltek a piarista iskola diákjai. Simonyi egész fegyvertárt rendezett be magának furkós és ólmos botokból, melyeket itt is, ott is elrejtett útja valamelyik zugában, kapuk aljában s előszedte, mikor szükség volt rájuk. Így fogott ki ellenfelein; úgy hogy ketten vagy hárman már meg sem merték támadni. Hogy lovagolni nagyon szeretett, ez annyira természetes, hogy Simonyinál egész fölösleges emlegetni; hiszen ez még a közelmúltban is közös vonása volt minden magyar gyermeknek; de már az Simonyi egyéni vonásai közé tartozik, hogy minden eshetőségről gondoskodott, madzagból készült s zablaforma farúddal ellátott kantárt hordott magával s úton, útfélen fölkanthozta a mezőn legelő lovakat, nem keresve, nem törődve vele, ki a gazdájuk s végig száguldozta velük az egész környéket. Az sem lephet meg, hogy már gyermekkorában sem riadt vissza a veszedelemtől, sőt gyönyörködött a veszélyes helyzetekben. Nem volt az a templom, torony vagy magas fa, melyre föl ne mászott volna s miközben rémüldöztek az alatt levők, hogy lepottyanhat a kiálló, keskeny toronyparkányról vagy a lengező s ide-oda hajló ágról, Simonyi füttyörészve nézett alá s mulattatta őt a nézők félelme.

De még ha nem maradtak volna is gyermekkoráról ilyen részletek, akkor is elképzelhetnénk, hogy azok a jellemvonások, melyek a csatatéren oly fényes katonai erényeket váltottak ki Simonyiból s a melyek a hősiebátorságnak és vakmerőségnek, a leleményességnek s a kitűzött czél keresztülvitelében tanúsított kitartásnak újabb meg újabb dicsőségével gyarapították a magyar huszár Európaszerte ismert hírnevét, már a gyermekben is jelentkeztek, csak hogy a gyermeknél nem szoktak erényszámba menni az effajta jellemvonások megnyilatkozásai.

Tizenöt éves volt Simonyi, midőn 1786 őszén Pestre vitte

atyja a gimnáziumi 6-ik osztályba, mint akkor mondták, a retorikára. Rendes iskolai tanulmányain kívül külön órát vett a német nyelvből, a mit különben az akkor még teljesen német Pesten gyakorlatilag sokkal könnyebben elsajátíthatott; ezenkívül zenélni tanult, sőt — azt mondja Nagy Pál — anatómiát is kellett hallgatnia. Sem ideje, sem alkalmá nem volt a régi kedvteléseinek folytatására s eleinte nagy buzgalommal fogott a tanuláshoz, de hamar megunta. Abbahagyott hegedűt, flótát, forte pianót, anatómiát, iskola helyett többet járt a Dunaparra, nézve a járó-kelőket, lovasokat, kocsikat, lovasokkal vontatott hajókat, vagy kavicsokkal hajigálózott; azután következtek szállásadója, egy borbély segédeinek, mint azelőtt mondták, legényeinek társaságában az éjjeli kózsálások, korcsmázások, duhajkodások, a miért nem egyszer kijárt neki az iskolában a virgács.

E közben történt, hogy megismerkedett Budán a Graeven-huszárezred egyik tisztjével s huszárnak állt be. Atyja ugyan csakhamar kiváltotta, de — úgy látszik — ezzel véget is ért tanuló pályája. Huszonkét esztendő múlva, ezen nagyon rövid ideig tartó katonáskodása után ismét visszakerült az egykori Graeven-huszárezredhez, melynek ekkor már Fridrik, hessen-homburgi tartománygróf volt a tulajdonosa. Simonyi ekkor volt hirnevének s dicsőségének tetőpontján, mint őrnagy ment át a most Hessen-Homburnak nevezett ezredhez s később 14 éven át ezredese és parancsnoka volt.

Ezen «Nemes Graeven Huszár regimentyinek Magyar főő és all tisztjei» voltak azok, egyéb huszár-és gyalogezredekkel együtt, kik a «felséges haza tekintetes rendjeihez» egy 1790 június 30-án kelt és gr. Festetich György alezredes, Laczkovics János kapitány, Árki Pál és Vincze János hadnagyok által aláírt folyamodványt adtak be július 5-én, sérelmeik orvoslása végett. Elpanaszolják, hogy minduntalan németeket helyeznek eléjük, ekkor is nemcsak a tulajdonos, b. Graeven Márton volt idegen. hanem az ezredparancsnok Spiegelberg József (előbb b. Poutet Károly, ezelőtt Otto Rudolf s az őrnagy, Tewalle János is¹ s az idegen tiszték durvasága gyakran szökésre készíti a

¹ *Die Reiter-Regimenter der k. k. österreichischen Armee.* II. Bd.

magyar közlegényt, ezen a bajon csak úgy lehet segíteni, ha kizárólag magyar tisztet neveznek ki a magyar ezredekhez, a mi a harczy képességet is előmozdítaná, mert ezáltal s a magyar nyelv behozatalával nem lesz szükség arra, hogy ütközet alatt minden parancsot magyarra fordítsanak. Simonyi az 1809-iki hadjárat alkalmával Károly főherczeg kérdezősködésére, hogy miféle talizmánja van katonái irányában, ezt oly módon magyarázta meg: «kevésből áll az a titok; tudjon az ember a nyelvükön beszélni.»¹ Erre a titokra azonban egy század mulva sem tudtak reájönni.

A folyamodványnak nem lett semmi foganatja, sőt a tisztet, kik aláírták, megbüntették, nyugdíjazták. Laczkovics aztán, ki, Kazinczyként, nagy tettekre lett volna hivatva, mint a Martinovics-összeesküvés részese, öt évvel később vérpadon végezte életét. Festetich pedig visszavonult Keszthelyre s a Georgikon alapításával tette örökemlékűvé nevét.

Midőn Simonyi beállt a Graeven-huszárokhoz, atyja épen Pesten lehetett, mert Nagy Pál szerint már néhány nap mulva eleresztették. Ekkor, 1787 folyamán, nyilván még 1787 első felében kerülhetett Kecskemétre mészároslegénynek s úgy sejttem, tulajdonkép a mészárosság rejlik a Nagy Pál említette anatómiai órák alatt.

A mészárosság olyan foglalkozás volt, a miről ha talán szeretett is hallgatni a magyar bárók sorába emelkedett Simonyi, nem találta magára nézve lealázónak az a kis nemes, kinek kevés szántó föld jutott örökségül. A magyar nemes, ha már mesterségre adta magát, többnyire mészáros lett; az ötvösség is az úri mesterségek közé tartozott; már a csizmadiaságot kevesebben választották; még ritkábban akadt szabó.

Bizonyos hézagot találok Nagy Pál előadásában, a hogy elmondja a katonaságból való kiváltás utáni eseményeket, az aldunamelléki táborozásig. Körülbelül két év telt el 1788 őszéig,

Die Hussaren. Historische Skizzen, chronologisch geordnete Bruchstücke, Regimentweise bearbeitet von einem ehemaligen Cavallerie-Offizier (gr. Andreas Thürheim). Wien, 1862. 99. s. köv.

¹ Vas Gereben munkáinak együttes képes kiadása. I. k. A régi jó idők. 87. l.

a mikor az Új-Palánka és Ó-Moldova közti táborban találjuk Simonyit, holott Nagy Pál előadása szerint sokkal gyorsabban kellett volna lefolyniok az eseményeknek.

Simonyit ugyanis az iskola további folytatására szorította volna atyja, a mi ha igaz volt is, nagyon rövid ideig tartott, mert Simonyi tanulótársai csúfolódásai miatt csakhamar hazaszökött.

Anyját nagyon megijesztette fia nem várt hazamenetele. Tudta, hogy férje már nagyon el volt keseredve fia magaviselete miatt s rettegett az apa és fiú találkozásától. Szerencsére távol volt a férje, fiát tehát ellátta pénzzel s rávette, hogy be nem várva az apa hazatérését, rögtön utazzék vissza. Simonyi hajlott anyja szavára, nem időzött otthon tovább, hanem visszafordult. Debreczenben aztán meghallotta, hogy a hajdúvárosok egy osztály huszárt ajánltak a török elleni háborúra s már folyik is a toborzás. Debreczenből tehát Böszörménybe sietett s másodszor is beállt huszárnak a Wurmser- vagy a hogy nálunk mondták s maga Simonyi is így emlegette, a Vorum-szer-ezredbe. Itt is sok volt már az idegen tiszt, holott midőn 1696-ban Mihályi Deák Pál föllállította, csupa magyar tisztjei voltak: az alezredes Ebeczky István, a főstrázsamester (őrnagy) Viszlay András, a kapitányok: Becsi, Kotán, Kiss Boldizsár, Farkas Mátyás, Ladányi Miklós, a hadnagyok: Kiss János, Kiss Miklós, Csizmadia, Szilágyi, Szomoródy (az ezred hivatalos történetében Számárosy) János és a nyilván eltorzított néven említett Sördöt. Midőn Deák P. francia fogságba esett, Viszlay András és csakhamar utána br. Splényi László lett az ezredtulajdonos, majd Csonka bég fia br. Czungenberg Ferencz, ennek halála után br. Desseffy Imre, a Mária Terézia alatti háborúk idejében pedig 1739—1766-ig br. Baranyay János. De már ő utána a német br. Nauendorf Károly, majd 1775-től 1797-ben bekövetkezett haláláig gr. Wurmser Dagobert Zsigmond az ezredtulajdonos. A török háború kitörésekor Boros Ádám volt az ezredparancsnok, de már 1790-ben fölváltotta őt gr. Nauendorf Fridrik, a ki Wurmser után az ezred tulajdonosa lett, őt követte br. Wachenheim Ferencz, ennek halála után gr. Klenau János. A kapitányok közt Kisfaludy György, Papp Ferencz, Kovács Gábor, gr. Esterházy Imre, Simonházy József

és Horváth Imre mellett idegenek Christian v. Utz, Thomas Boczkowsky, Anton Vogel, Emanuel baron Trach, Vincenz baron Knesevich; a másodkapitányok közt gr. Pálffy Miklós, Szentiványi Jónás és Csupor József mellett a félig magyarnak tekinthető gr. Kollonics Miksán kívül ezeket találjuk: Ferdinand Steingruber, Anton gr. Piccono, Branda de Lucioni, Ludvig baron Taubenheim, Josef Buvics, Karl Emerich, Karl Schick. A főhadnagyok és hadnagyok közt is fölös számmal voltak idegenek, mint Emanuel Fleischmann, Wilhelm baron Wistorff, Wenzel Paemann, Josef Trayber, Georg baron Wrede, Andreas Knopfer, József v. Prohaska, Wenzel Wildner stb. A magyarok közül Füleky József főhadnagy volt az, ki Böszörményben toborzotta az újonczokat, midőn Simonyi beállt huszárnak; Buday Ignác pedig a hadjárat alatt tüntette ki magát rendkívüli vitézségével, úgy hogy megkapta a Mária Terézia rendjelet s a báróságot; mint nyugalmazott őrnagy halt meg Sopronban 1850 február 6-án.¹

A böszörményi toborzás nem történhetett korábban 1787 végénél, mert az ezred nemsokára ezután Pécsre, a tartalékállomás helyére ment, honnan a begyakorolt újonczokat azonnal az ellenség elé küldték. Simonyi türelmetlenül várt erre az időre, de Nagy Pál szerint csak 1789 folyamán került az Al-Dunához, hol előbb az Új-Palánka és Ó-Moldova közt tanyázó táborban volt Boross Ádám ezredparancsnok osztályában, majd őszre kelve áthelyezték gr. Neuendorf Frigyes alezredes mellé, úgy hogy már október 23-án részt vett a Panesova melletti összeütközésben. Ez a csata azonban még 1788-ban történt, így vagy a helyszínére, vagy az évre emlékezett rosszul Simonyi.

Vegyünk egy esztendőt a beállítás idejétől az első ütközetig: akkor is még több mint fél esztendei időköz marad a Grevenhuszárók közé történt beállítás kísérletétől a hazaszökésig s mindjárt utána a böszörményi toborzásig. Ha tehát csakugyan volt mészároslegény is Simonyi, az 1787 elejétől 1787 végéig tartó időköz alatt lehetett.

NAGY GÉZA.

¹ Gr. Thürheim i. m. *Die Reiter-Reg.* II. 220. s köv. ll. — Gustav Ritter Amon von Trauenfest: *Geschichte des k. k. Huszaren-Regimentes.* Nr. 8. Von Seiner Errichtung 1696—1880. Wien. 1880.